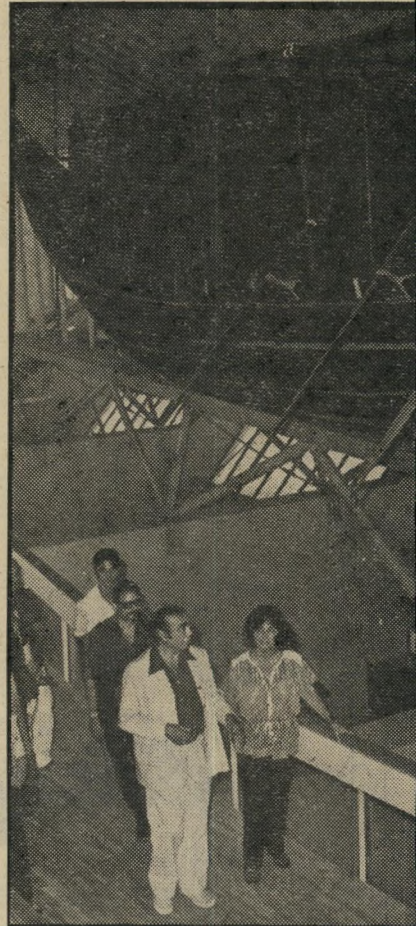

יאסין, התעשייה האפריקאנית מנוהלת עדיין על ידי ידיים שמחוץ לאפריקה, ור הדבר הוא למיכשול בדרכה של התעשייה המצרית. כשהיא מנסה לסייע לאפריקאים, הוסיף המפיק סעד שאהב: "יאסין מתבטא בעדינות. מה שהתכוון לומר הוא, שהתעשייה האפריקאנית מקבלת היום את הכסף מרוסיה הסובייטית, בעוד שהמצרים נשענים על השחקנים והבמאים שלהם. בשאר ארצות אפריקה נשענים על תכתיבי המיפי-לגה."

● **אשרף פהמי**, הנחשב היום לאחד הבמאים "הבטוחים" במצריים, זכה ש"שלושה מסרטיו יוצגו בפסטיבל. אלא שכל הכבוד שרוחשים לו לא הספיק כדי לשכנע

ליז טיילור מגדה את ספינת השמש
מחווה לקליאופטרה

משקיעים להשתתף בסרטו החיה שבאדם (לפי תרד ראקן של אמיל זולה). הסיבה: העיבוד של פהמי העביר את הסיפור לכפר מצרי מרוחק. תחת לסביבה העירונית המפונקת, האהובה בדרך כלל על המפיקים. בסופו של דבר היה זה המפיק וה-אמרגן שאקוור אנטוניאן, שהסכים להעמיד

רעב נוסח גרמניה

נישואיה של מריה בראון

(מוזיאון, תל-אביב, גרמניה) — זה הסרט הראשון של ריינר ורנר פאסבינדר המופץ באופן מיסחרי בישראל, והוא אחד הקלים והקליטים ביותר שעשה. הוא מספר את קורותיה של מערב-גרמניה מסוף מלחמת-העולם השנייה עד לתחילת הבום הכלכלי, כפי שהן משתקפות בחייה של אשה צעירה, הנישאת בסוף המלחמה. גלגוליה השונים וקורות הקרובים לה מצביעים לא רק על השינויים שחלו באומה הגרמנית בתקופה זו, אלא גם על מעמד האשה באותה חברה, ועל שיבת הערכים הפסולים לסולם העדיפויות אחרי חורבן המלחמה.

לגבי הצופה הישראלי, יתכן שהקושי העיקרי בסרט יהיה להזהות עם צרותיהם של גיבוריו, ולחוש צער למראה שברון-הלב, המפולת והעוני המחפיר של גרמניה המובסת, מה גם שאין התייחסות לשואה. בעייה נוספת, הקיימת במרבית סירטי פאסבינדר, היא הצורך להשלים עם הרירותיות שבה הוא מניע את דמויותיו כדי ליצור את המצבים הדרמטיים הרצויים לו. נוספים לכך מעמדי-פעת, שבהם המלודרמה הטרוורה, האהובה כל-כך על הבמאי, משתלטת לחלוטין על כל סממן של מציאותיות.

עם זאת, מרתקת צורת עבודתו של פאסבינדר במישור רים רבים. מבחינה קולנועית, הוא יודע להניע את המצלמה בתיכום מעורר התפעלות. כמה מעמדים מזכירים בעוצמתם

חנה שיגולה: הקבועה של פאסבינדר

את מיטב האכספרסיוניזם הגרמני או את ויסקונטי בשיא ניוונו, ושילוב הקול והתמונה מספק עוצמה בלתי-רגילה, לדוגמה התשיעית של בטהובן המלווה את חורבן גרמניה בהתחלה, או מישחק הכדורגל על אלפיות-העולם שבו ניצחה גרמניה את הונגריה, המשודר ברקע של המעמד המסיים. השחקנים, השייכים כמעט כולם ללהקתו הקבו-עה של פאסבינדר, מגיבים כאילו היו ממש אברים מגופו, במיוחד חנה שיגולה בתפקיד הראשי.

מין נוסח צרפת

אהבה זה סתם בלבול מוח

(אסתר, תל-אביב, צרפת) — מצ-חיקון קטן וחצוף, סרט ראשון של במאי מתחיל בשם פאטריק שולמן, שסחף את צרפת בשנה האחרונה והיה אחד מלהיטיה ולא קשה להבין מדוע.

כל אחד רוצה להאמין שאהבה, בלא מין, עדיפה על מין בלי אהבה, אם כי הטוב ביותר הוא, כמובן, אהבה ומין גם יחד. זה בדיוק מה ששולמן מנסה להוכיח בסרט, בעזרת שלושה זוגות, שאחריהם הוא עוקב במקביל. זוג אחד שבו הגבר הוא השליט והאשה היא חפץ, אבל מפצה את עצמה על כך בכל התפנוקים הנקנים בכסף. זוג שני חי בענן השביעי, מסוננוור מן האהבה ואינו יודע שהזאב הרע של המציאות ממתין לו מאחורי כל פינה. זוג שלישי הוא החמוד, המציאותי, והיודע הכל, כי היא מטפלת בחולירוח והוא עוסק במשאלי דעת-קהל, עד שימצא פרנסה מרתקת יותר. שניהם כל העת עם היד על דופק הזמן, ולכן הקשר ביניהם הוא האיתן ביותר.

בין שלושת הזוגות הללו מתרוצצות דמויות נוספות, קורבנות של חייה-אהבה האומללים של התקופה, נערה שגילחה את ראשה מרוב אהבה, ואחת ששלחה את ידה, עם מכשיר חד, אל האבר של בן זוגה, נער ביישן העומד לפני נסיונו המיני הראשון, ועוד כיוצא באלה. כל אחד, מין סמל קטן ליד הסמלים הגדולים לשגיאות שאנו עושים

ז'אן לוק בידו: ניוון העולם המערבי

בחיים הרומנטיים שלנו. השחקנים, מרביתם אלמונים, אך כמה מהם ידועים כמו ז'ן לוק בידו, משתלבים היטב ברוח החצופה. חבל רק שהסרט לוקח את עצמו יותר מדי ברצינות מוזמן לזמן, ומנסה להטיף תחת לבדר. לחוקרים, שינסו להבין את ניוון העולם המערבי בעוד אלף שנים, יהיה הסרט הזה, בוודאי, לעזר רב.

כאמז אר מזאה, אנריקו מאפיאס ומארי גארדן
האמנות בשרות השלום

לרשותו את הכסף הדרוש, והסרט, שהיה בין המעניינים ביותר בפסטיבל. קרם עור וגידים.

● **עארל אדאם**, משחקני האופי הר-מפורסמים ביותר של מצריים, שמאחוריו למעלה ממאה סרטים, היה עד שנת 1963 חבר בבורסת הכותנה בקאהיר, שותפם של שני סוחרים יהודים, ורחוק מכל עיסקיי-בידור. עם הלאמת הבורסה, בתקופת עבד-אל-נאצר, עבר לקולנוע ועשה את תפקידו הראשון ב-1964 בסרט של "נאזי מוס-טאפה", הבמאי המכונה במצריים ה"מאס-טרו". לסרט קראו המרגל. הוא שיחק תפקיד של מרגל בשירות החשאי הישר-אלי.

● לראשונה בתולדות תעשיית הקולנוע המצרית הוקם איגוד שחקנים, שנועד לייצג בצורה מכובדת את העוסקים במיקצוע הזה. שנאלצו עד כה להגן על האינטרסים שלהם בעצמם, בהעדר המוסד המקובל של "סוכן אישי", הקיים במקומות אחרים בעולם. בעזרת אירגון זה מקווים שחקני מצריים להשיג הידברות טובה יותר עם המפיקים. אלא שבין יוזמתיו הראשונות של האיגוד היתה גם נכונות להוריד מדרישות השכר, כדי לאפשר הפקת מספר רב יותר של סרטים מדי שנה.

● בעלי בתי-הקולנוע בישראל אינם צריכים להתלונן על שהם משלמים את המסים הגבוהים ביותר בעולם. במצריים משלמים יותר. כל כרטיס חייב ביותר מ-50 אחוז מסים. מחירי הכרטיסים נעים בין לירה מצרית אחת (כ-42 לירות ישראליות) לבין רבע לירה, ולעתים אף סחות מזה, בשכונות העוני.

● השוק של הסרטים המצריים המפתיע ביותר באחרונה הוא ברית-המועצות. מס-תבר שבשנים האחרונות רכשו הרוסים כ-10 או 12 סרטים מצריים בשנה, שילמו עבורם מחירים יפים, וניצלו אותם היטב ברפובליקות המוסלמיות שלהם. הסימן הר-טוב ביותר להצלחה הוא, שהתעניינות הר-רוסים ממשיכה להיות ערה, ולמרות היח-סים הדיפלומטיים המעורערים היתה להם משלחת בפסטיבל.

● לבסוף — כל התמונות מפסטיבל הסרטים בקאהיר הגיעו לידנו בעזרתם הר-אדיבה של שניים מצלמי הצמרת במצריים: **אמיל האראם**, שהוא הצלם הראשי של אל אהרם, ו**מחמוד עארף**, הצלם של השבועון אל מוסוואר.

עדנה ורן פינרו